

[Bertel Dahlgaard.]

sterens forslag, der skulle være nødvendigt for at inspirere mig til at stille et forslag, må jeg ærlig talt sige, at jeg synes, den højtærede minister tillægger min fantasi en lidt for ringe kvalitet, og hvis det er nødvendigt i den henseende at fastslå noget, kan jeg iøvrigt henvide den højtærede minister til at spørge det ærede medlem hr. Funck Jensen, med hvem jeg, allerede dage før den højtærede minister fremsatte sin meddelelse overfor offentligheden, har drøftet, hvad forslaget skulle gå ud på.

Da den højtærede forsvarsminister første gang havde ordet her i dag, meddelte han, at det var aftalt mellem de tre partier, at spørgsmålet om indkaldelserne til hæren skulle tages op til ny forhandling om tre år. Nu lagde jeg mærke til, at den højtærede minister i sine sidste udtalelser sagde, at det var aftalt, at sagen senest skulle tages op om tre år. Denne meddelelse sætter jeg pris på; den er altså udtryk for, at spørgsmålet kan tages op til et hvilket som helst tidspunkt, når saglige grunde foreligger derfor.

Ole Bjørn Kraft: Mon ikke debatten er ved at løbe ud i nogle enkeltheder, som tinget selv og ikke mindst offentligheden ikke kan have megen interesse af. Jeg synes, det ville være ganske heldigt, om man ville fastholde, hvad der er formålet med disse indkaldelser. Formålet med indkaldelserne er jo ikke blot, selvom det er meget vigtigt naturligvis, at foretage den fornødne uddannelse af mandskabet, men det er også opretholdelsen af et beredskab af en betydelig størrelse.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vil så forfærdelig gerne have fastslået, hvem der havde ansvaret for det ene og det andet, og han har slet ikke mødt nogen modstand, men kæmper imod vejrmøller. Vi er allesammen rede til at tage ansvaret for de beslutninger, vi har truffet. Det ærede medlem må jo også huske, at det konservative folkeparti har en principiel opfattelse af, hvor mange værnepligtige der skal indkaldes, vi har en principiel opfattelse af vore forpligtelser, forsåvidt angår beredskabet og Atlantpagten, og derfor er det klart, at der må først foreligge ganske klare og tydelige kendsgerninger, der viser os, at det ikke er muligt at opretholde større indkaldelser,

før vi kan tage en beslutning i denne henseende. (*Bertel Dahlgaard:* De forelå også i fjor, ærede medlem!). Det ærede medlem må huske på, at vi ønsker at gennemdiskutere dette spørgsmål og føre den saglige forhandling til ende, inden vi tager en bestemmelse, og vi kan aldeles ikke alene stole på, hvad det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard mener om dette spørgsmål, men har igennem længere tid gennemført en overmåde omhyggelig og saglig drøftelse af disse spørgsmål.

Det ærede medlem diskuterer alene ud fra to synspunkter: dels hvad det koster, dels den opfattelse, at indkaldelserne nu skal være så små, som det overhovedet på nogen måde er muligt, og det ærede medlem hævder, at det er ganske urimeligt at inddrage vort forhold til Atlantpagten og hvad dertil knytter sig, under debatten. Det er en aldeles urigtig, en aldeles ufor- svarlig holdning, som det ærede medlem således indtager.

Vi har underskrevet Atlantpagten, dens forpligtelser er begyndt at løbe, og det er da ganske klart, at man må overveje på det alleromhyggeligste, ikke blot ud fra de radikale synspunkter, som vi kendte altfor godt før krigen, men ud fra den virkelighed, vi nu lever i, hvilket indtryk det vil gøre, når en af de første handlinger, Danmark foretager sig efter at have underskrevet Atlantpagten, er en meget betydelig formindskelse af rekrutstyrkerne. Det kommer ikke denne sag ved, siger det ærede medlem; det ærede medlem ønsker ikke at diskutere sit ansvar overfor denne sag. Det er et synspunkt, som ikke tager hensyn til Danmarks stilling, således som den er i verden i dag. Dette grundlag udelukker det ærede medlem fra at udele karakterer til andre, og hele dette grundsynspunkt medfører, at det ærede medlems opfattelse af militære spørgsmål ikke vækker den interesse hos andre partier, som den måske ville gøre, hvis vi troede, udgangspunktet var rigtigt. Vi har nemlig en rodfæstet mistillid til, hvad det er, det ærede medlem tilsigter, hvilket også er blevet ganske klart igennem den holdning, som det ærede medlem og hans parti har indtaget overfor Atlantpagten.

Lad mig tilføje, at bestemmelsen om de tre år er blevet indsat på konservativ foran-